

На западу ништа ново, у најкраћем би могао да гласи коментар на све оно што су медији у Србији пренели, а речено је на последњем заседању Савета безбедности Уједињених нација. Као и много пута до сада једни су ударили у клин, други у плочу, демонстрирајући на тај начин своју снагу. Закључак је да је решено, да ништа није решено. Али то су Уједињене нације, код њих увек све функционише по принципу јесте али не мора да значи. Пресипање из шупљег у празно!

Трговина људским органима је злочин над злочинима, а "демократски" свет се и даље труди да заташка и оспори све у вези са тиме. Поштујући напоре српске стране да истрагу о поменутом злочину стави под окриље Савета безбедности, Срби са Косова и Метохије баш нимало не верују да ће се ту икада ишта расветлити. Верују да на тај начин Србија од два зла бира оно мање. Све оно што је мисија УНМИК урадила, и још увек ради на овим просторима, јесте једна велика брљотина. Ту пре свега мислим на истраге када су у питању злочини над Србима. На терену сада имате мисију ЕУЛЕКС која је већ затворила истрагу о мучком убиству српске деце на реци Бистрици код Гораждевца. У том случају мисија УНМИК ништа није желела да уради, тешко ми је да поверујем да није могла, али бар истрагу није затворила. Страшна је то "правда"! Са друге стране трговина људским органима се одвијала док је УНМИК градио "демократско косовско друштво", а ми треба да мислимо да се за то није знало. То су темељи ове несрећне независности и правда запада, кажу косовскометохијски Срби.

Пошто се ближи годишњица једног од највећих злочина над Србима, од доласка међународне мисије, подсетићу како УНМИК а сада и Еулекс "спроводи правду" на терену. Како се води истрага када се побију Срби и зашто српски народ у покрајини не верује ни једнима ни другима. У близини административног прелаза Мердаре 16. фебруара 2001. године у ваздух је дигнут аутобус "Ниш-експрес" који је саобраћао на релацији Ниш-Грачаница. У разнесеном аутобусу је било више од 50 путника а званични број настрадалих је 11, од којих и двогодишњи дечак, Данило. У целом конвоју је било шест аутобуса, а обезбеђивали су га шведски војници из састава КФОР-а. То је тада био једини начин да Срби из централног дела Косова и Метохије оду до централне Србије. Конвој је саобраћао два пута недељно и сви су своје обавезе морали да ускладе са тиме. То је била колона возила која, када човек са стране посматра, изазива једино страх. Оклопна борбена возила, до зуба наоружани војници, али то очигледно није за све било подједнако застрашујуће.

Досадашна правда УНМИК-а и ЕУЛЕКС-а

Пише: Јања Гаћеша

уторак, 14 фебруар 2012 08:30

